

EN BÜYÜK HEDİYE

Klara DEVAI*

23 Mart 1930'da Adana'da dünyaya geldim. Atatürk'ü yakından tanıma şansına erişen ender insanlardan biriyim. Anne ve babam 1924 yılında Türkiye'ye geldiler. Çünkü babam üniversiteyi bitirdiği yıllarda işsiz kaldı. Türkiye o sıralarda kendisine gerekli olan uzmanlar istedi. Babam da çalışmak için Adana'yı seçti. Beş yıl kalmayı düşünüyordu. Fakat Atatürk'ün daveti üzerine Ankara'ya, Gazi Orman Çiftliğine gittik. Hayatımın ilk 11 senesi böylece Gazi Orman Çiftliği'nde geçti. 1931-1942 yılları arasında Çiftlikte büyüdüm. Hayatımın en büyük şansı ve anısı Atatürk'ü görmek ve O'nun annemi babamı ve beni ne kadar sevdiğini ve bize ne kadar değer verdiğini görmek oldu.

Bana verdiği isim nedeniyle, "Klara" , "Şekerim Parlak" oldu. Bu hayatımın unutulmaz en büyük hediyesi. Hala gururla söylüyorum. Çiftlikte bana her şeye izin verildi. Atatürk'ün güzel köşkünde istediğim zaman piyano çaldım. Büyük gül bahçesinin en güzel gülleri Atatürk'ün emri ile benim için kesildi, bana verildi. Köşkün bahçesinde top oynadım. Yalnız Atatürk terastan bana şöyle seslenirdi:

-*"Şekerim Parlak!... Pencerelelere dikkat et!..."*

Bir gün beni kucağına aldı. O'nun yüzüne bakınca inanılmaz güzel ve etkileyici mavi gözlerini gördüm. Ağzımdan şu sözcükler dökülüverdi:

-*"Bak! Benim gözüm mavi, senin gözün de mavi. O zaman biz herhalde akrabayız"*

Atatürk güldü ve yanaklarımı öptü ve dedi ki:"

-*"Evet, seninle akrabayız."*

Bundan daha güzel anı kimin var bilemiyorum. Bugün Macaristan'ın başkentinde, Budapeşte'de yaşayan 76 yaşında ki ben *Şekerim Parlak*, bana bu ismi veren Atam Atatürk'le ilgili anılarımı, hayatımın en güzel hediyesi olarak saklıyorum.

---

* Tarih öğretmeni, emekli Turizm-Seyahat Rehberi (Budapeşte-MACARİSTAN).